

Capitolul 4

Vedenia cu sfeșnicul de aur: mesaj de încurajare pentru Zorobabel

Dacă primele două capitole sunt un mesaj general de încurajare pentru popor, capitolul 3 și 4 ne descoperă vedenii cerești menite să încurajeze liderii poporului. Capitolul 3 este adresat lui Iosua, iar capitolul 4 lui Zorobabel. Iosua este îmbărbătat prin reabilitare, prin primirea hainelor de sărbătoare și prin minunatele promisiuni primite. Cum este însă întărit Zorobabel prin vedenia din acest capitol? În primul rând să vedem în ce constă vedenia. Mai întâi e nevoie de trezirea lui Zaharia, o trezire ca din somn. Presupunem că Zaharia a rămas fascinat de vedenia din capitolul 3, vedenie care l-a uimit, l-a lăsat pe gânduri și poate într-o adâncă visare. Zaharia visa poate la venirea Odraslei și la zilele restaurării finale când se vor pofti unii pe alții sub viță și sub smochin. Dar mesajul Domnului continuă. Zaharia primește o nouă vedenie: un sfeșnic de aur cu 7 candel. Deasupra sfeșnicului se află un vas cu untdelemn din care ies 7 țevi pentru cele 7 candel care sunt în vârful sfeșnicului. Imaginea ne sugerează că vasul cu untdelemn are rolul de a ALIMENTA cele 7 candel cu untdelemn și de a întreține astfel necurmat focul aprins în cele 7 candel. Lângă sfeșnic mai găsim și doi măslini, unul la dreapta vasului și altul la stânga vasului. V.12 completează imaginea cu două ramuri de măslin care sunt lângă cele DOUĂ țevi de aur prin care curge uleiul auriu. Practic deducem că vasul este conectat la ramurile celor 2 măslini prin două țevi de aur: una pentru măslinul din dreapta și una pentru măslinul din stânga. Deci din vas ies 7 țevi către cele 7 candel ale sfeșnicului dar și două țevi către cei doi măslini. Untdelemnul are rolul de a întreține arderea candelor. Iar acest untdelemn provine de la cei doi măslini. Într-adevăr este o imagine din Cort unde sfeșnicul este de aur și trebuie să ardă necurmat, iar untdelemnul pentru sfeșnic este un untdelemn de măslin (vezi Exod 27:20). Deci vedenia ne arată sfeșnicul de aur din Cort dar și sistemul său de alimentare cu untdelemn. Untdelemnul provine de la 2 măslini care transmit lichidul către sfeșnic prin două țevi către un vas cu 7 țevi către cele 7 candel. Aceasta este vedenia. Acum să vedem ce semnifică ea. Vedenia este talmăcită prin trei mesaje. Primele două (v.6-7 și v.8-10) se focalizează asupra sfeșnicului, iar ultimul (v.11-14) asupra celor doi măslini.

Primele două mesaje sunt adresate DIRECT către Zorobabel. Lucrul acesta (probabil rezidirea Templului) nu se va face prin putere sau prin tărie, ci prin Duhul Meu – zice Domnul oștirilor. Într-adevăr UNTDELEMNUL este un element cheie al viziunii. El semnifică realitatea vie a Duhului lui Dumnezeu. Lucrarea Templului este o lucrare duhovnicească. Ea nu se va finaliza prin puterea și tăria oamenilor, ci prin lucrarea tainică a Duhului lui Dumnezeu din inima oamenilor. Ce va face Duhul lui Dumnezeu? Va întări inima lui Zorobabel, inima lui Iosua și inima poporului pentru a persevera și pentru a depăși toate obstacolele. Ce va mai face Duhul? Va schimba inima lui Dariu care va da un edict favorabil rezidirii Templului. De asemenea va aduce teamă, reținere și chiar bunăvoință în inima vrăjmașilor Templului. Zorobabel este chemat să nu caute alianțe vizibile și să nu se teamă de slăbiciunea poporului și nici de puterea vrăjmașilor. E chemat să se încreadă în Domnul Cel nevăzut și nu în alianțele cu puterea și tăria vizibilă a împăraților și a popoarelor. Zorobabel este îndemnat să vegheze asupra inimii sale ca ea să fie plină de Duh, conectată la Duhul Sfânt prin credință și ascultare de Dumnezeu. Cheia biruinței nu este mărirea puterii exterioare, ci rămânerea sub autoritatea ungerii Duhului Sfânt. Rămânerea

În prezența lui Dumnezeu este mai importantă decât mărirea oștirilor lui Israel. Zidirea Templului este un veritabil război spiritual, de aceea biruința nu poate fi dată prin tărie sau putere, ci doar prin Duhul lui Dumnezeu. Înaintea lui Zorobabel era un MUNTE MARE. Acest munte mare stătea în calea rezidirii Templului. Revelația divină recunoaște că situația era deosebit de grea pentru Zorobabel și că obstacolele erau reale și formau UN MUNTE MARE! Această imagine ne ajută să empatizăm cu Zorobabel și să înțelegem cât de grea a fost lucrarea de finalizare a Templului. Din ce era format acest munte? Din propriile temeri, din propriile ezitări și regrete cu privire la ultimii 15-16 ani, din ezitățile poporului, din lipsa resurselor, din împotrivirea și puterea vrăjmașilor vizibili, din absența unui edict favorabil din partea Împăratului Darius, dintr-o posibilă dezlănțuire a mâniei împăratului perșilor, și din multe altele. Toate acestea formau un munte mare! Dar Duhul lui Dumnezeu VROIA și PUTEA îndepărta acest munte mare, ce avea să dispară și să se facă într-un loc de șes. Ce minunată promisiune pentru Zorobabel! Toate obstacolele vor fi îndepărtate de Duhul lui Dumnezeu și astfel el va putea pune cea mai însemnată piatră în vârful Templului. Aici traducerea Cornilescu este neclară. Alte traduceri propun următoarele variante:

- *Va scoate piatra cea mai de sus a colțului cu strigăte* - traducerea literală
- *El va aduce piatra cea mai însemnată în strigăte: Dumnezeu să o binecuvinteze!*

Se pare că se face o aluzie la un ritual de așezare a unei pietre însemnate în cadrul zidirii. Nu este clar CÂND are loc așezarea acestei pietre, dar e clar că ea va avea loc. Mesajul este că Zorobabel VA IZBÂNDI în lucrarea zidirii și va ajunge să împlinească și acest ritual. Această Piatră ne aduce aminte și de piatra din capitolul 3 și poate avea și ea valențe mesianice. Ea ar putea fi chiar ULTIMA PIATRĂ care ar finaliza zidirea. Nu e clar de ce unele traduceri aduc strigătele: *Îndurare, îndurare cu ea!* Punerea ei aduce ÎNDURARE peste popor? Tot ce este posibil! Ritualul ar putea fi realizat la mijlocul zidirii sugerând doar faptul că lucrarea va continua cu succes în mâinile lui Zorobabel. Căci urmează un al doilea mesaj de încurajare care subliniază nu doar că lucrarea va continua cu succes în mâinile lui Zorobabel, dar și că o va fi finaliza cu succes: *Mâinile lui Zorobabel au întemeiat Casa aceasta și tot mâinile lui o vor isprăvi și veți ști că Domnul oștirilor m-a trimis. Căci cine disprețuiește ziua începuturilor slabe? Acești 7 vor privi CU BUCURIE cumpăna din mâna lui Zorobabel. Acești 7 sunt ochii Domnului care cutreieră tot pământul.*

Cu cei 7 ochi ne-am întâlnit și în capitolul 3, versetul 9. După cum piatra cu cei 7 ochi simbolizează pe Fiul Mesia și sfeșnicul cu 7 brațe simbolizează tot pe Fiul-Mesia. Zorobabel are ca potrivnic pe împărații pământului. Dar are de partea Sa pe FIUL care-l privește necurmat prin cele 7 Duhuri ale lui Dumnezeu. Începuturile zidirii erau cu adevărat slabe: întreruperi de 15 ani, sărăcie, ezitare, lipsă de strălucire, context istoric potrivnic. Dar Dumnezeu iubește să înalțe lucrurile mici și slabe ale lumii pentru a le face de rușine pe cele mari. Iar harul Său e desăvârșit în slăbiciune. Iată de ce slăbiciunea NU constituie un OBSTACOL pentru zidire, ci mai degrabă un AJUTOR. Căci slăbiciunea ne face total dependenți de Duhul lui Dumnezeu și Acesta în slăbiciune poate lucra cu mai multă putere. Zorobabel nu era singur. Cei 7 ochi ai Domnului priveau cu BUCURIE cumpăna din mâna lui. Domnul era de partea Lui și veghea asupra lui. Domnul se BUCURA de lucrarea făcută de Zorobabel. Ce încurajare imensă primește Zorobabel prin aceste mesaje! Capitolul 4 este mai mare decât capitolul 3. Zorobabel-regele rămâne figura

centrală, personajul cheie în procesul zidirii și nevoia sa de încurajare este chiar mai mare decât cea a marelui preot Iosua.

Dar cum anume această imagine cerească semnifică faptul că Zorobabel va finaliza lucrarea prin puterea Duhului lui Dumnezeu, și deci singura sa grijă este să rămână în ascultare de Dumnezeu? Pentru a decodifica imaginea avem nevoie și de ultimul pasaj din capitol, cel care ne dezleagă taina celor 2 măslini. Aceștia sunt conectați prin două țevi de aur la vasul care alimentează sfeșnicul. Cine sunt cei doi măslini? Răspunsul este clar: sunt cei 2 unși care stau înaintea Domnului întregului pământ. În mod clar este vorba de marele preot Iosua și regele Zorobabel. În Israel și pe pământ erau doar doi oameni UNȘI de Dumnezeu: Marele Preot și Împăratul. Mai întâi observăm ce veste bună este aceasta pentru Zorobabel. El nici nu purta titlul de rege măcar că venea din David. El era doar un guvernator amărât din Imperiul Persan pus peste o țară în ruine. Dar așa se vedeau lucrurile în ochii oamenilor. În ochii lui Dumnezeu Zorobabel avea un cu totul alt statut: era Unsul lui Dumnezeu, Regele din dinastia lui David, cel care stă necurmat în prezența și înaintea Dumnezeului întregului pământ. Dumnezeu îl recunoaște ca rege, la fel cum pe Iosua îl recunoaște ca mare preot. Dacă în capitolul 3 asistăm la reabilitarea lui Iosua ca mare preot, în acest capitol asistăm la reabilitarea lui Zorobabel ca împărat. Aceste două funcții erau în ochii Domnului cele mai înalte și cele mai importante de pe pământ. Zorobabel se vedea pe sine un amărât de guvernator cu un dosar rușinos care se chinuia să termine un templu lipsit de strălucire. Dar Domnul îl vede cu totul altfel! Revenind la imaginea pe care o vede Zaharia, ne întrebăm care este taina relației dintre cei doi măslini și sfeșnic? Taina este că cei doi măslini procurau untdelemnul necesar sfeșnicului ca să ardă necurmat. Sfeșniciul care ardea necurmat simboliza Fața lui Dumnezeu care își revărsa binecuvântarea peste popor (vezi Numeri 6:22-27) și ochii Domnului care priveau binevoitor spre nord pentru a veghea ca Templul să fie finalizat. Dar ca Fața Domnului să binecuvinteze adunarea și lucrarea, era nevoie necurmată de untdelemn sfânt. Acest untdelemn venea de la 2 oameni: de la Iosua și Zorobabel. Cu alte cuvinte dacă acești doi oameni rămâneau PLINI de DUH, lumina Domnului, avea să le dea izbânda! Partea lor era să producă în continuare untdelemn. Prin acest untdelemn (Duhul lui Dumnezeu) lucrarea avea să fie finalizată! Ce responsabilitate imensă pe umerii lui Iosua și a lui Zorobabel! Dar și ce mare încurajare! Și era nevoie de amândoi măslinii pentru ca untdelemnul să fie suficient. Iosua și Zorobabel, doar ÎMPREUNĂ, în ascultare și unitate vor birui. Regele alături de Preot va putea finaliza marea lucrare. Dar ne aducem aminte din comentariul despre Cortul Întâlnirii că este nevoie de multă trudă și durere ca măslinul să producă untdelemnul mult așteptat. Trebuie să treacă mulți ani de trudă până copacul crește în locuri aride și până aduce rod. Apoi copacul era bătut cu nuiete ca să fie date jos măslinile, apoi măslinile erau puse în teasc. Și abia apoi apărea untdelemnul. Zorobabel și Iosua trebuie să rămână în teascului lui Dumnezeu, să nu își părăsească pozițiile și să continue zidirea. Să nu abandoneze lupta în ciuda contextului potrivit. În cele din urmă cei doi măslini alimentează sfeșnicul dacă produc untdelemn și dacă își păstrează rolul/poziția, adică dacă rămân conectați la vasul de aur și la sfeșnic. Ce mare încurajare reprezintă acest pasaj pentru Iosua și Zorobabel. Dar și o mare responsabilitate. Practic rămânerea în ascultare a poporului și terminarea zidirii depindea în mod direct de modelul lor! Dar acest pasaj nu este o încurajare doar pentru ei, ci și pentru noi astăzi și mai ales pentru liderii și prezbiterii Bisericii locale. Fiecare biserică locală este un mic Israel, un mic templu în care Dumnezeu vrea să locuiască cât mai mult și să reverse cât mai mult har. Liderii sunt mereu puși în teascului lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu

este cu ei și de modelul lor depinde sănătatea întregului trup. Ei trebuie să rămână plini de Duh căci restul lucrării de zidire a Bisericii îl va face cu putere Duhul lui Dumnezeu. Toate obstacolele vor fi îndepărtate și Trupul va fi zidit cu putere. Ei sunt unșii Domnului întregului pământ. Poate Biserica păstorită de ei este una mică și slabă. Nu are importanță. Ei rămân unșii Domnului încărcăți cu o imensă responsabilitate. Practic pe pământ la ora actuală nu este în ochii Domnului o funcție mai înaltă decât cea de episcop. De aceea cine dorește să ajungă episcop, dorește un lucru bun! Dar și responsabilitatea este imensă!

Acest pasaj ne este de ajutor și în interpretarea cărții Apocalipsa. În Apocalipsa 11 găsim lucrarea celor 2 prooroci. Identitatea lor este dezvăluită astfel: aceștia sunt cei 2 măslini și cele 2 sfeșnice care stau înaintea Domnului pământului. În cartea Apocalipsa personajele simbolice pot semnifica fie Persoane fie Comunități (de exemplu Pruncul din cap.12 din Apocalipsa este Isus, dar femeia este Israel). De aceea ne întrebăm dacă cei 2 prooroci trimit la două persoane sau la două comunități? Paralela evidentă dintre aceștia 2 din Apocalipsa 11 și imaginea din Zaharia capitolul 4 ne-ar sugera că ar fi vorba de două persoane, probabil 2 evrei credincioși care vor primi o lucrare specială la Ierusalim în cei 3.5 ani de teroare ai împărăției fiarei.

Medităm din nou. Ce relevanță are acest capitol pentru noi acum și aici? Și noi, ca și ei suntem chemați să zidim Casa Domnului! Și primim și noi această veste bună: că în acest proces ori cât de mari ar fi munții care ne-ar sta împotriva ei vor fi înlăturați de Duhul lui Dumnezeu care este de partea noastră! Ei zideau o casă fizică. Noi zidim una spirituală. Care sunt rezultatele pe care trebuie să le căutăm? Care este creșterea pe care ne-o promite Domnul? Domnul nu ne promite nouă rezultate vizibile extraordinare. Nu ne promite belșug material, nu ne promite schimbarea inimii popoarelor, nu ne promite revenirea Sa, nu ne promite nici schimbarea celor din Biserică. Putem trăi în ascultare și nimic din lista de mai sus să NU se întâmple. Atunci ce ne promite Dumnezeu? Creșterea în rodire, creșterea în asemănarea cu Isus Hristos, creșterea în iubirea cristică, creșterea în maturitate, creșterea în discernământ, creșterea în slujire, înflăcărea darurilor noastre puse în slujba Bisericii. Acest proces NU poate fi oprit de nimeni dacă noi rămânem conectați la Izvor asemenea lui Zorobabel și Iosua. Și dacă aducem multă roadă Dumnezeu ne curățește prin ÎNCERCĂRI ca să aducem și mai multă roadă! Și tot așa! Și acest proces este fără sfârșit. Dumnezeu va locui mai mult în noi și El Se va bucura nespus și va fi proslăvit prin acest lucru. Procesul este unul lent, asemenea creșterii măslinilor. Procesul este unul plin de durere și teacuri. Dar creșterea este REALĂ și NU poate fi oprită de nici un MUNTE. Duhul lui Dumnezeu va învinge orice MUNTE care se va opune creșterii noastre în asemănare cu Cristos. Aceasta trebuie să fie grija noastră și lentila noastră prin care să ne evaluăm viața. Creșterea este REALĂ. Nu este un basm. Este o promisiune care NU are limite... până vom ajunge toți la asemănarea și maturitatea Fiului lui Dumnezeu (vezi Efeseni 4). Cu siguranță că odată cu creșterea noastră va crește și IMPACTUL slujirii noastre! Poate oamenii NU vor răspunde impactului, dar el va crește. Însă biserica nu este Israel. În Biserică se vor găsi mai mereu oi care să asculte din inimă de glasul Păstorului! Iată de ce merită trăită fiecare zi. Ea nu este în van. Ea este menită să producă CREȘTERE. Ce se întâmplă însă dacă PASIUNEA scade? Dacă creșterea NU se mai produce? Pe termen scurt poate nu este un motiv de îngrijorare. Procesul creșterii lăuntrice este unul tainic și lent. Perioadele de secetă se pot finaliza cu salturi minunate ale creșterii. Dar dacă termenul este LUNG atunci avem motive să ne îngrijorăm. Ceva NU este în regulă. Există

un MUNTE care a blocat procesul creșterii. Motivele pot fi nenumărate. CEVA însă este acolo. Duhul lui Dumnezeu este însă de partea noastră ca să ne descopere acel lucru și să-l îndepărtăm. Și mare atenție la glasul Duhului care este unul blând și sensibil. Să NU întristăm pe Duhul Sfânt. Căci dacă respingem cercetarea Sa, e mai greu să o auzim a doua oară. Și dacă nu ne schimbăm în cămeruță, urmează teascul pedepsei divine (vezi Evrei 12). Chiar dacă nu vedem schimbări în jurul nostru merită să trăim cu pasiune fiecare zi. Cineva de sus ne modelează cu grijă și acest proces tainic NU poate fi oprit de nici un munte, și acest proces aduce atâta bucurie lui Dumnezeu și Tatăl Fiului va fi proslăvit prin acest ROD. O viață ușoară însă nu produce multă creștere. E nevoie de teascurile vieții pentru ca creșterea să aibă loc. Cine înțelege acest proces se bucură și în încercări, căci încercarea aduce biruința și biruința aduce nădejdea. Care este Muntele care a oprit creșterea? Duhul lui Dumnezeu îl poate îndepărta! Mai vedem în viața noastră această creștere? Ne mai bucurăm de ea? Ne mai aducem aminte că Tatăl nostru din ceruri este proslăvit prin această creștere? O vedem și în alții? Ne bucurăm alături de Tatăl ceresc de rodirea Duhului din frații noștri? Nu confortul nostru e scopul vieții, ci rodirea. Nu o viață ușoară și fericită e idealul nostru, ci creșterea în asemănare cu Hristos. Viața noastră va fi un șir de teascuri. Prin Duhul ele ne vor curăța și ne vor face mai frumoși, iar Tatăl nostru Cel Ceresc va fi proslăvit!